

JENNIFER DONNELLYOVÁ

NEVLASTNÍ SESTRA

KRÁSA NENÍ
VŠECHNO...

COO
BOO

Nevlastní sestra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Donnellyová
Nevlastní sestra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEVLASTNÍ
SESTRA

NEVLASTNÍ SESTRA

JENNIFER DONNELLYOVÁ

Všem, kteří si někdy v životě připadali nedostatečně

Tohle je temný příběh. Chmurný příběh.

Příběh z jiné doby, z doby, kdy v lesích na dívky číhali vlci,
kdy se po prokletých hradech procházely nestvůry a v perníkových
chaloupkách s cukrovou polevou se schovávaly čarodějnice.

Ta doba je dávno pryč.

Ale vlci jsou tu pořád a jsou ještě dvakrát vychytralejší. Nestvůry
nezmizely. A ve sladkém poprašku se pořád skrývá smrt.

Je to chmurné pro dívku, která ztratí cestu.

Ještě chmurnější pro tu, která ztratí samu sebe.

Vězte, že je nebezpečné z cesty sejít.

Ale je mnohem nebezpečnější to neudělat.

Prolog

Bylo, nebylo a už nikdy nebude, ve starodávném městě na břehu moře tři sestry pracovaly ve světle svíčky.

První z nich byla panna. Její vlasy, dlouhé a rozpuštěné, měly barvu ranního slunce. Měla bílé šaty a náhrdelník z perel. V ruce držela zlaté nůžky a stříhala jimi pásy nejjemnějšího pergamenu.

Druhá z nich byla matka, statná a silná, oblečená do karmínových šatů. Kolem krku měla rubíny a zrzavé vlasy, ohnivé jako letní západ slunce, si svázala do copu. V rukou třímala stříbrný kompas.

Ta třetí byla stařena, shrbená a zlověstná. Šaty měla černé a její jedinou ozdobou byl prsten z obsidiánu s vyrytou lebkou. Sněhobílé vlasy měla stočené do drdolu. Ve svraskalých prstech špinavých od inkoustu svírala brk.

Stejně jako její sestry měla stařena oči přísně šedé, chladné a nemilosrdné jako moře.

Při nenadálém zahřmění zvedla pohled od dlouhého dřevěného pracovního stolu, u nějž seděla, a obrátila se k otevřeným dveřím na balkon. Nad městem zuřila bouře. Střechy noblesních paláců bičoval déšť. Černá nebesa protínaly blesky. Z každé kostelní věže znělo varovné zvonění.

„Voda se zvedá,“ řekla stařena. „Město bude zaplavené.“

„Jsme vysoko nad vodou. Nedosáhne k nám. Nemůže nás zastavit,“ prohlásila matka.

„Nic nás nemůže zastavit,“ ozvala se panna.

Stařena přimhouřila oči. „On může.“

„Služebnictvo dává pozor,“ namítla matka. „Nedostane se dovnitř.“

„Možná už se sem dostal,“ odpověděla stařena.

Po těch slovech matka i panna vzhledly. Očima přelétly prostornou místnost, ale žádného vetřelce neobjevily, jen své služebnictvo v pláš-

tích a kápích, jak plní svěřené úkoly. S úlevou se vrátily k práci, ale stařena zůstávala ostražitá.

Jejich řemeslem bylo kreslení map, ale nikdo si je nikdy nepřicházel koupit, protože nebyly za žádnou cenu na prodej.

Každá byla nádherně vyvedená brkem z černé labutě.

Každá byla bohatě kolorovaná inkousty míchanými z indiga, zlata, drcených perel a dalších přísad, mnohem obtížněji dostupných.

A každá z nich měla za měřítko čas, nikoli vzdálenost, protože každá mapa představovala běh jednoho lidského života.

„Růže, rum a rozvrat,“ zamumlala stařena a ohrnula nos. „Necítíte je ve vzduchu? Necítíte jeho?“

„To je jenom vítr,“ konejšila ji matka. „Přináší vůně z města.“

Stařena dál bručela, když namáčela brk v kalamári. V mnohोरarmených stříbrných svícnech hořely útlé svíce a ona vykreslovala krajinu jednoho života. Na krbové římse seděl krkavec, černý jako uhlí, se zářivými očima. U jedné stěny stály vysoké ebenové hodiny s kyvadlem v podobě lidské lebky. Kývalo se pomalu ze strany na stranu a odpočívalo vteřiny, hodiny, roky, životy.

Místnost měla tvar pavouka. Tělo uprostřed tvořil pracovní prostor sester. Z něj vybíhaly řady vysokých polic jako spousta pavoučích nohou. Na jedné straně místnosti byly prosklené dveře na balkon, na druhé se tyčily druhé dveře vyřezávané ze dřeva.

Stařena dokončila svoji mapu. Přidržela v plameni svíčky kus červeného pečetního vosku, nakapala ho na spodní stranu pergamenu a přitiskla do něj prsten. Jakmile pečeť ztvrdla, stařena mapu srolovala, převázala černou stuhou a podala ji jednomu ze sloužících. Ten se svíčí v ruce zmizel mezi řadami polic, aby ji zařadil na místo.

V tu chvíli se to stalo. Mezi stařenou a otevřenými balkonovými dveřmi za ní prošel se skloněnou hlavou další sloužící. Přitom se nad ním zvedl závan větru, který naplnil místnost pronikavou vůní koření a dýmu. Stařena roztáhla nozdry a prudce se otočila.

„Ty tam!“ vykřikla a vrhla se na něj. Rukou připomínající pařát mu chňapla po kápi. Stáhla mu ji z hlavy a odhalila mladého muže s jantarovými očima, tmavou kůží a dlouhými černými copánky. „Chyťte ho!“ zasyčela.

Na muže se vyřítíl asi tucet sloužících, ale jak se k němu sbíhali, další závan větru sfoukl svíce. Než stačili zabouchnout dveře a znovu jejich plameny zapálit, nezbylo z něj nic než odhozený plášť ležící na podlaze.

Stařena popocházela sem a tam a křičela na sloužící. Hrnuli se do temných uliček mezi policemi a pláště za nimi vlály, jak se pokoušeli vetřelce vyhnat. Ten o okamžik později vyběhl zpoza jedné z polic a prudce se zastavil jen několik stop od stařeny. Přiskočil ke dřevěným dveřím a horečně lomcoval klikou, jenomže byly zavřené. Polohlasně zaklel, otočil se k sestrám čelem, bleskově nasadil úsměv a poklonil se.

Měl na sobě nebesky modrý kabátec po kolena, kožené kalhoty a vysoké boty. V jednom uchu mu visel zlatý kroužek a u pasu šavle. Tvář měl nádhernou jako rozbřesk a úsměv uhrančivý jako půlnoc. Jeho oči slibovaly celý svět.

Ale sestrami jeho krása nepohnula. Jedna po druhé promluvily.

„Náhoda,“ zasyčela panna.

„Risk,“ odfrkla si matka.

„Hazard,“ zavrčela stařena.

„Mně se nejvíc líbí Šance. Zní to hezky,“ prohlásil muž a zamrkal.

„Už je to dlouho, co jsi nás naposledy navštívil,“ řekla mu stařena.

„Měl bych se zastavit častěji,“ řekl Šance. „Návštěva u sudiček je mi vždycky potěšením. Jste tak spontánní, tak divoké a nepředvídatelné. Tady u vás je to vždycky jako večírek. Hotové bakchanálie. Je to taková. Kupa. *Zábavy*.“

Z řad polic se vynořilo několik sloužících s rudými tvářemi a bez dechu. Šance vytáhl šavli z pochvy. Čepel se ve světle svící zaleskla. Sloužící ustoupili.

„Či mapu jsi ukradl tentokrát?“ zeptala se stařena. „Která císařovna nebo generál tě poprosili o laskavost?“

Šance v jedné ruce pořád držel šavli a druhou vytáhl z kabátce svitek. Zatahal za stuhu zuby a pak s pergamenovým svitkem zaklepal. Když se rozbálil, zvedl ho výš. Jak se na něj tři sestry dívaly, jejich výrazy se z nasupených změnily ve zmatené.

„Vidím dům, je to Maison Douleur ve vesnici Saint-Michel,“ řekla stařena.

„Tam bydlí...“ vyhrkla matka.

„Holka. Isabelle de la Paumé,“ dokončila větu stařena.

„Kdo?“ zeptala se panna.

„Tolik námahy pro jednu holku?“ zeptala se stařena a bedlivě muže sledovala. „Je to nikdo, nic neznamená. Není ani krásná, ani chytrá. Je sobecká. Zlá. Proč zrovna ona?“

„Protože nedokážu odolat výzvě,“ odpověděl Šance. Znovu mapu jednou rukou svinul. Opřel si ji přitom o hrud'. Pak si ji strčil zpátky do kabátce. „A jaká dívka by si nevybrala to, co nabízím?“ Ukázal na sebe, jako kdyby sám nemohl uvěřit tomu, jak neodolatelný je. „Dám jí šanci změnit cestu, po které kráčí. Šanci stvořit si svou *vlastní* cestu.“

„Hlupáku,“ řekla mu stařena. „Nic o smrtelnících nevíš. My sudičky jim kreslíme mapy života, protože to tak chtějí. Smrtelníci nemají rádi nejistotu. Nemají rádi změnu. Změna je strašidelná. Změna bolí.“

„Změna je polibek v temnotě. Růže ve sněhu. Zarostlá stezka za větrné noci,“ opáčil Šance.

„V temnotě žijí nestvůry. Růže ve sněhu hynou. Dívky se na zarostlých stezkách ztrácejí,“ vyštěkla na něj stařena.

Ale Šance se nenechal odradit. Strčil šavli do pochvy a napřáhl ruku dlaní vzhůru. Jako kouzlem se mu mezi prsty zatřpytila mince. „Vsadím se s tebou,“ řekl.

„Moc si se mnou zahráváš,“ zavrčela stařena a vztek se jí v očích sbíral jako hrozící bouře.

Šance hodil minci do vzduchu. Stařena ji chytila a praštila s ní o stůl. Vypukla bouře.

„Myslíš si, že mince může splatit to, co jsi vypustil do světa?“ zaburácela na něj. „Po Francii táhne vraždící armáda. Smrt sklízí úrodu kostí. Království se hroutí. A to všechno kvůli tobě!“

Jeho úsměv povadl. Na několik vteřin ho chvástání přešlo. „Napravím to. Přisahám.“

„S mapou *tohohle* děvčete?“

„Dřív byla odvážná. Byla dobrá.“

„Tvoje hlava je ještě prázdnější než tvé sliby,“ odfrkla stařena. „Rozbal tu mapu znova. A tentokrát si ji prohlídni. Podívej se, co ji čeká.“

Šance ji poslechl. Očima sledoval dívčinu cestu po pergamenu. Když uviděl konec, vzalo mu to dech... Ty kaňky a mezery, ty hrubé linie. „Tenhle konec... To není... To *nemůže* být...“

„Pořád si myslíš, že to dokážeš napravit?“ vysmívala se mu stařena.

Šance udělal krok směrem k ní a vystrčil bradu. „Vsadím se o hodně. Jestli tuhle sázku prohraju, už sem do paláce nikdy nevstoupím.“

„A když prohraju já?“

„Necháš mi tuhle mapu. Necháš tu dívku, aby si už napořád svoje kroky řídila sama.“

„Taková sázka se mi nelíbí,“ prohlásila stařena. Mávla rukou a sloužící, kteří se kolem vetřelce pomalu stahovali, zaútočili. Někteří z nich teď měli taky šavle. Šance byl v pasti. Nebo to tak aspoň vypadalo.

„Nemáš žádnou naději na útěk. Vrať mi tu mapu,“ vybidla ho stařena a napřáhla ruku.

„Naděje je vždycky,“ opáčil Šance a strčil si mapu zase do kabátce. Uběhl pár kroků, udělal ve vzduchu salto a přelétl hlavy sloužících. Přistál na stole s ladností pantera a přeběhl po něm. Když doběhl na konec, seskočil na podlahu a vyrazil k balkonu.

„Teď jsi v pasti, mizero!“ křikla na něj stařena. „Jsme ve třetím patře! Co chceš dělat? Přeskočit kanál? Ani ty nemáš takové štěstí!“

Šance otevřel dveře na balkon a vyskočil na zábradlí. Už nepršelo, ale mramor byl pořád mokrý a kluzký. Jeho tělo se kymácelo dopředu a dozadu. Rukama zamával ve vzduchu. Když už to vypadalo, že nepochybně spadne, povedlo se mu získat rovnováhu a zůstal stát opatrně na špičkách.

„Tu mapu. *Hned*,“ udeřila na něj stařena. Vyšla na balkon a stála jen pár kroků od něj. Její sestry se přidaly.

Šance se ohlédl zpátky na sudičky a potom udělal salto do vzduchu. Stařena zalapala po dechu. Přiskočila k zábradlí se sestrami v patách a očekávala, že ho uvidí, jak se topí ve vzedmuté vodě dole.

Ale netopil se. Ležel na zádech v baldachýnu gondoly. Loďka se silně kývala, ale Šance byl v pořádku.

„Pluj, můj drahý příteli!“ zavolal na gondoliéra. Muž ho poslechl. Loďka vyrazila.

Šance se posadil a zadíval se na sudičky s křišťálově jasnou intenzitou. „Teď moji sázku přijmout *musíte*! Nemáte jinou možnost!“ zakřičel.

Gondola byla menší a menší, jak po kanálu odplouvala pryč. Za okamžik zahnula za roh a zmizela z dohledu.

„Tohle je bídná situace,“ řekla stařena temně. „Nemůžeme dopustit, aby o sobě smrtelníci rozhodovali sami. Kdykoli to dělají, následuje neštěstí.“

Panna a matka vešly zpátky do místnosti. Stařena šla za nimi. „Sbal kufr,“ štěkla na někoho ze sloužících. „Budu potřebovat brky a inkousty...“ Podržela dlaň nad lahvičkami nad stolem. Vybrala si sytě černý. „*Strach*, ano. Žárlivost se bude taky hodit,“ podotkla a sáhla po jedovatě zeleném.

„Kam se chystáš?“ zeptala se jí panna.

„Do vesnice Saint-Michel.“

„Zabráníš tomu, aby se Šance té dívky zmocnil?“ zeptala se matka.

Stařena se temně usmála. „Ne, to nemůžu. Ale udělám to, co jsme my sudičky dělaly vždycky. Zabráním té dívce, aby se zmocnila šance.“

V kuchyni grandiózního venkovského sídla seděla dívka a v ruce svírala nůž.

Jmenovala se Isabelle. Nebyla hezká.

Držela čepel nože nad plamenem ohně hořícího v krbu. Vedle ní, zhroucená napůl v bezvědomí v křesle, seděla její sestra Octavia.

Octavia byla ve tváři na smrt bledá. Oči měla zavřené. Původně bílou punčochu na pravé noze měla rudou od krve. Adélie, jejich stará vychovatelka, jí punčochu stáhla a zalapala po dechu. Octavii chyběla pata. Z ošklivé rány na jejím místě skapávala krev a tvořila louži na podlaze. I když se snažila ho zadržet, uniklo jí bolestné zasténání.

„Pššt, Tavi!“ napomenula ji mamá. „Uslyší tě princ! To, že jsi svoji šanci propásla, neznamená, že tak musí dopadnout i tvoje sestra.“

Mamá byla matka sester. Stála u dřezu a vyplachovala krev ze skleněného střevíce.

Princ přišel hledat tu, která ho nosila. Před třemi dny na maškarním plese celý večer tancoval s krásnou dívkou, do které se zamiloval, jenomže s úderem půlnoci mu utekla a zůstal po ní jen ten střevíček. Přísahal, že si tu dívku vezme za ženu. Ji a žádnou jinou.

Mamá se rozhodla, že tou nevěstou bude jedna z jejích dcer. Přivítala královskou družinu ve vstupní hale a požádala, aby si Isabelle a Octavia mohly střevíček vyzkoušet v soukromí, s ohledem na jejich panenskou cudnost. Princ souhlasil. Velkovévoda přinesl hedvábný polštářek. Mamá z něj střevíček opatrně vzala a odnesla ho do kuchyně. Dcery ji následovaly.

„Měly jsme Tavi ten nůž nahřát,“ prohlásila teď mamá podrážděně. „Proč mě to nenapadlo? Žár uzavře cévy. Zastaví krvácení. Ale co. S tebou to půjde líp, Isabelle.“

Isabelle polkla. „Ale mamá, jak budu chodit?“ zeptala se přiškrceně.

„Ty hlupačko! Budeš se *vozit*. Ve zlatém kočáře! A do něj a z něj tě budou nosit sloužící.“

Stříbrnou čepel olizovaly plameny. Rozpálila se do červena. Isabelle zděšeně vykulila oči. Vzpomněla si na hřebce, kterého kdysi milovala a přišla o něj.

„Ale mamá, jak budu cválat lesem?“

„Je načase odložit dětinskou zábavu,“ prohlásila mamá a utřela střevis. „Zbankrotovala jsem, když jsem se pokoušela pro tebe a tvoji sestru najít nápadníky. Pěkné šaty a šperky stojí majlant. Pro dívku je jediná naděje do života dobrý sňatek a nevím o lepší partii, než je francouzský princ.“

„Já to nezvládnou,“ zašeptala Isabelle. „*Nezvládnou*.“

Mamá odložila skleněný střevíček. Došla ke krbu a vzala Isabellin obličej do dlaní. „Poslouchej mě, holčičko, a poslouchej dobře. Láska je bolest. Láska je sebeobětování. Čím dřív tohle pochopíš, tím líp pro tebe.“

Isabelle pevně zavřela oči. Zavrtěla hlavou.

Mamá ji pustila. Chvilku mlčela. Když nakonec znovu promluvila, hlas měla mrazivý, ale její slova pálila.

„Jsi ošklivá, Isabelle. Jsi hloupá. Neforemná jako knedlík. Nedokázala jsem přesvědčit ani toho učitelova nepovedeného křivonohého syna, aby si tě vzal. Teď na druhé straně dveří čeká princ – *princ*, Isabelle, a všechno, co musíš udělat pro to, aby byl tvůj, je uříznout si několik prstů. Jenom několik zbytečných prstů...“

Mamá se oháněla potupou, jako se zabijáci ohání dýkami, a trefovala se přímo do srdce oběti. Tuhle při vyhraje, vyhrává ostatně vždycky. To Isabelle dobře věděla. Kolikrát už se zbavila části sebe sama, protože to od ní požadovala její matka? Té části, která se smála moc nahlas. Té, která jezdila moc rychle a skákala moc vysoko. Té, která si chtěla přidat, chtěla víc omáčky, větší kousek dortu.

Když si vezmu prince, bude ze mě princezna, pomyslela si Isabelle. A jednoho dne i královna. A už si nikdo nikdy nedovolí o mně říct, že jsem ošklivá.

Otevřela oči.

„Hodná holka. Buď odvážná. A rychlá,“ řekla mamá. „Řež v kloubech.“

Isabelle vytáhla nůž z plamenů.

A snažila se zbytek zapomenout.

- 2 -

S malíčkem to bylo nejtěžší.

Nebylo to žádné překvapení. Často jsou to ty nejmenší věci, které bolí nejvíc – chladný pohled, kruté slovo, smích, který ustane, když vejдете do místnosti.

„Jen pokračuj,“ popoháněla ji mamá. „Mysli na to, co všechno tím získáme – prince pro tebe, třeba i nějakého vévodu pro Tavi a domov pro nás všechny v paláci!“

Isabelle slyšela zoufalství v matčině hlase. Věděla, že jim švadlena přestala šít na dluh a řezník poslal do sídla poslíčka s nezaplacenými účty. Sevřela nůž pevněji a dokončila, co začala.

Oslepující bolest, pach spálené tkáně a pohled na vlastní prsty ležící u krbu byly tak hrozné, až si Isabelle byla několik okamžiků jistá, že omdlí, ale pak k ní přiskočila Adélie se svými něžnými rukama a uklidňujícími slovy.

Isabelle dostala jemný bavlněný obvaz, čistou bílou punčochu, trochu koňaku. A skleněný střevíček.

Podávala jí ho mamá. „Nasaď si ho. Honem,“ nařídila jí.

Isabelle si ho od ní vzala. Byl těžký a studený na omak. Když do něj strčila nohu, zakousla se do ní ostrá a krutá bolest. Stoupala jí nohou výš a do celého těla, až měla pocit, že ji šírá zažíva. Z obličeje jí zmizela všechna krev. Zavřela oči a stiskla područky židle.

A přece, když po ní mamá chtěla, aby vstala, Isabelle poslechla. Otevřela oči, zhluboka se nadechla a postavila se na nohy.

Tuhle nepředstavitelnou věc zvládla, protože měla zvláštní dar – dar, který byl mnohem hodnotnější než nějaká krásná tvář nebo líbezné nožky.

Isabelle měla pevnou vůli.

Nevěděla, že to je pro dívku dobrá věc, protože jí vždycky všichni tvrdili, že je to věc příšerná. Všichni tvrdili, že dívka s pevnou vůlí skončí špatně. Všichni tvrdili, že dívčina vůle se musí ohýbat podle přání těch, kdo ví, co je pro ni nejlepší.

Isabelle byla mladá, bylo jí teprve šestnáct. Ještě nepřišla na to, že všichni jsou hlupáci.

Každý krok byl utrpením.

V polovině chodby vedoucí z kuchyně do vstupní haly se Isabelle náhle na místě zastavila. Uslyšela sílící přiškrcený nářek. Vycházel snad z ní?

„To je Ella,“ řekla mamá temně. „Honem, Isabelle. Musíme tu záležitost dotáhnout do konce. Co když ji princ uslyší?“

Těsně předtím, než princ dorazil, Isabelle zamkla Ellu na půdě. Ella plakala. Prosila Isabelle, aby ji pustila. Chtěla prince vidět. Chtěla si vyzkoušet ten skleněný střevíček.

„Nebud' směšná,“ řekla jí Isabelle. „Vždyť jsi na tom bále ani nebyla. Jenom bys nám v těch hadrech dělala ostudu.“

Bylo to od ní kruté. Věděla to, už když otáčela klíčem v zámku, ale nezastavilo ji to. Už ji nezastavovalo nic. *Bože na nebesích, čím jsem se to stala?* pomyslela si, když uslyšela další zakvílení.

Mamá si ji bedlivě prohlížela, tak bedlivě, až měla pocit, že jí vidí do samého nitra.

„Tak ji pusť, Isabelle. Udělej to,“ vybídla ji. „Princ se na ni jednou podívá a bezhlavě se do ní zamiluje, stejně jako každý muž, který ji vidí. Chceš být hodná, anebo chceš prince?“

Isabelle se snažila, ale nedokázala si odpovědět. Ty možnosti, které jí mamá nabízela, jí neseděly o nic víc než skleněný střevíček. Do mysli se jí vkradl obraz, jedna dávná vzpomínka, jak si s Tavi a s Ellou hrají pod staříčkou lípou, v jejímž stínu stojí jejich sídlo.

Tehdy na dvůr vjel kočár. Vystoupili z něj dva muži, spolupracovníci Ellina otce – jejich otčíma. Byli to přátelští a dobře vychovaní muži, a tak se zastavili, aby si s dívkami popovídali, ale to, co se stalo, změnilo úplně všechno.

Isabelle si přála, aby mohla vrátit čas. Přála si zastavit to, co se ten den dalo do pohybu, jenomže nevěděla jak.

A teď bylo pozdě.

Kdo nás poštal proti sobě, Ello? přemýšlela. Byli to tihle dva muži? Byla to mamá? Anebo to byl celý tenhle bezcitný svět?

„Zatěžuj jenom patu. To ti pomůže od bolesti,“ radila mamá. „A pojď už, pospěš si.“

Štípala Isabelle do odkrvených tváří, aby jim vrátila barvu, a společně pokračovaly chodbou dál.

Princ a velkovévoda se svou vojenskou družinou stáli všichni v hale a čekali na ni. Isabelle věděla, že nesmí zklamat jako sestra.

Tavi nejdřív všechny oklamala, jenomže jak vycházela z domu a mířila k princově kočáru, pata jí začala krváčet tak moc, až nechávala na zemi rudé šlépěje.

Ve všem tom vzrušení si jejich krvavých stop nikdo nevšiml, ale když se Tavi přiblížila ke kočáru, ze staré lípy vyletěla bílá holubice. Přistála princovi na rameni a dala se do zpěvu.

Na zemi, na střevíčku krev!

Krutý a falešný to zjev!

Princ při pohledu na to množství krve zbledl. Velkovévoda, vytáhlý muž vlčího vzezření, se strašlivě rozzuřil, když zjistil, že jeho panovník byl oklamán. Požadoval, aby mamá skleněný střevíc vrátila, ale ona to odmítla. Trvala na tom, že Isabelle má taky právo si ho vyzkoušet, protože princ prohlásil, že to může udělat kterákoli dívka z celého království.

„Jsi připravená?“ zašeptala teď mamá Isabelle, když přicházely k hale.

Isabelle přikývla a vyrazila prince pozdravit. Zahlédla ho na bále, ale jenom z dálky, a když dorazil do jejich sídla, mamá ji rychle odvedla do kuchyně.

Teď když stála jenom pár stop od něj, viděla, že má oči modré jako letní obloha a blond vlasy – dlouhé, rozpuštěné a spadající přes rame-

na – protkané prameny z ryzího zlata. Byl vysoký, měl široká ramena a zdravou barvu ve tváři.

Jak se na něj Isabelle zadívala, zapomněla na svoje zranění, na bolest, zapomněla i vlastní jméno. Nebyla mocná slova. Tak byl krásný.

I princ mlčel. Pozorně se na Isabelle díval a prohlížel si každý úhel a rys její tváře.

„Ach, vidíš to? Poznává svoji pravou lásku!“ zavrňela mamá.

Isabelle se při její lži příkrčila. Na bále měli všichni nasazené masky, které jim zakrývaly horní část obličeje. Isabelle věděla, co princ dělá – prohlížel si obrysy jejích rtů, linie čelisti a tvar brady, hledal v ní náznak dívky, do které se zamiloval.

Ale ta dívka tam nebyla.

Isabelle s princem se na sebe dál dívali. Rozpačitě. Mlčky. Až se do věci vložila mamá.

„Vaše Milosti,“ řekla a stáhla s sebou Isabelle do úklony. „Moje mladší dcera je ta, kterou hledáte. Skleněný střevíček jí padne jako ulitý.“

„Doufám, že jste si tím jistá, madam,“ varoval ji velkovévoda. „Princ by se na další pokus o klam nedíval shovívavě.“

Mamá sklonila hlavu. „Prosím, odpusťte Octavii,“ žádala prince. „Není to nečestná dívka. Její jedinou chybou je, že se nechala unést láskou k vám. Která dívka by odolala?“

Princ se začervenal. Velkovévoda nikoli. „Ukážete nám ten střevíc?“ zeptal se netrpělivě.

Isabelle a mamá se narovnaly. Isabellin žaludek svírala hrůza, když zvedala sukni svých šatů. Všechny pohledy se obrátily k její noze. K její nesmírné úlevě nebyla vidět žádná krev. Punčocha byla sněhobílá a bavlna, kterou ji Adélie vycpala, vyplňovala palec. Střevíček samotný se blyštil modravým světlem.

„Padne jí,“ řekl princ sklesle.

Velkovévoda a vojáci – všichni do jednoho – se Isabelle poklonili.

„Ať žije princezna!“ vykřikl kapitán.

„Ať žije princezna!“ opakoval zbytek družiny.

Čepice létaly do vzduchu. Ozývalo se provolávání slávy. Ohromená Isabelle se pomalu otočila kolem dokola. Konečně jednou ten obdiv patřil jí, a ne Elle. Konečně se cítila hrdá, mocná, chtěná. Ještě před chvilkou nebyla dost dobrá ani pro učitelova syna. Teď z ní bude princezna.

„Musíme odjet do paláce, mademoiselle,“ řekl jí princ s toporným úsměvem. „Před svatbou je potřeba zařídit spoustu věcí.“

Rychle se poklonil. Potom zamířil ke dveřím a Isabelle viděla, jak se jeho široká ramena nahrabila a světlo z jeho nádherných očí vyprchalo.

Princ miluje nějakou jinou a touží po ní, pomyslela si Isabelle. Jestli tohle dotáhnu do konce, nežískám tím manžela, ale vězně.

Bylo jí z toho zle, jako by se otrávila něčím, o čem si myslela, že to chce. Jako tenkrát, když byla malá a Adélie upekla mísu malinkých třešňových koláčků, dala je chladnout a Isabelle je do posledního kousku snědla.

Otočila se k matce a chystala se jí říct: „Tohle není správně,“ jenomže v tu chvíli si všimla, jak se na ni mamá rozzářeně usmívá. Isabelle si několik drahocenných vteřin užívala teplo jejího úsměvu. Vidala ho tak vzácně.

„Jsem na tebe hrdá, holčičko,“ řekla jí mamá. „Zachránila jsi nás před úpadkem. Tenhle pochmurný dům prodám, splatím dluhy a nikdy se neohlídnu zpátky.“

Isabelle se námitky zasekly v hrdle. Byla to strašná věc, zlomit prince srdce, ale zlomit ho matce by bylo strašnější. Vůbec, ani na vteřinu neuvažovala nad tím, co by chtělo její vlastní srdce, protože tužby dívek byly naprosto bezvýznamné.

Mamá vzala Isabelle za ruku a odvedla ji ke kamenným schodům vedoucím od předních dveří sídla na štěrkovou příjezdovou cestu. Isabelle uviděla zlatý kočár tažený osmi bílými koňmi. U něj stál princ s velkovévodou a čekali na ni zabraní do hovoru.

Princovo čelo se krčilo vráskami. Oči měl zamračené starostmi. Isabelle věděla, stejně jako to věděl každý, že jeho otec je vážně nemocný a cizí vévoda Volkmar von Bruch větrí královu smrt a krutě útočí na vesnice na severní hranici království.

Mamá Isabelle objala a slíbila, že ji s Tavi budou následovat do paláce, jak jen to bude možné. A Isabelle jako omámená vyrazila ke kočáru, jenomže na schodech musela došlapovat na poraněnou nohu plnou

vahou. V polovině schodů se spálené cévy otevřely. Isabelle cítila, jak se jí do punčochy vsakuje vlhká, teplá krev. Než sestoupila z posledního schodu, měla ji prosáklou úplně.

Vysoko nad ní ve větvích staré lípy zaševalilo listí.

Kočár byl vzdálený jen deset kroků. Pak sedm. Pět.

Jeden z vojáků otevřel dveře. Isabelle hleděla přímo před sebe. Princ a velkovévoda, stále zabraní do hovoru, se na ni ani nedívali. Dokáže to. Byla už skoro tam. Jenom pár kroků. Už jen tři... dva... jeden...

A v tom okamžiku to uslyšela – máchání křídel.

Z koruny lípy vyletěla bílá holubice a zakroužila kolem ní. Mamá, která všechno sledovala ze dveří, seběhla po schodech a horečně se ptáka pokoušela odehnat, ale držel se jí z dosahu. Jak prolétal okolo Isabelle, dal se do zpěvu.

Na zemi, ve střevíčku krev!

Podvodný, lhářský je to zjev!

Princ zmlkl. Podíval se na holubici a potom na Isabelle. Očima sklouzl k lemu jejích šatů umazanému od krve a pak k tmavým stopám, které zanechala v hlíně.

Isabelle vytáhla nohu ze skleněného střevíčku a udělala krok dozadu. Střevíc se převrátil a na zem se z něj vylila další krev. Špičku punčochy měla karmínově rudou. Zaplavil ji stud.

„Uřízla sis prsty na nohou,“ řekl princ a nevěřicně zakroutil hlavou.

Isabelle přikývla, a kromě studu pocítila i strach. Oklamala ho. Jenom Bůh věděl, co s ní princ udělá. Slyšela strašidelné věci o kobkách pod palácem a hlavách na kůlech. Čeká ji takový osud?

Ale princ vojákům neporučil, aby se jí chopili. Ve tváři neměl ani trochu zloby, jenom smutek. A ještě něco dalšího, něco, co by Isabelle vůbec nečekala – vřidlost.

„Jak jsi vydržela tu bolest?“ zeptal se jí.

Isabelle se zadívala do země. Vybavila se jí slova, která jí mamá řekla předtím v kuchyni.

Ošklivá... hloupá... neforemná jako knedlík...

„Mám v tom hodně cviku,“ odpověděla.

Princ se zamračil. „To nechápu.“

Isabelle zvedla hlavu. Podívala se do jeho srdcervoucně krásné tváře. „Ne,“ odpověděla mu. „To nechápete.“

Do hovoru se vložil velkovévoda, jemuž v očích žhnul vztek. „Znám válkami zocelené vojáky, kteří by nezvládli to, co jste udělala vy, mademoiselle,“ řekl Isabelle. Potom se obrátil k princovi. „Dívka schopná něčeho takového je schopná úplně čehokoli, pane. Je nepřirozená. Vyšinutá. Nebezpečná.“ Pokynul dvojici vojáků. „Chopte se jí.“

Isabellino srdce sevřela hrůza, když vojáci vyrazili směrem k ní, ale princ je zarazil.

„Nechte ji,“ poručil a mávnutím ruky je poslal zpátky.

„Ale Vaše Milosti, nemůžete přece nechat druhý podvod bez trestu,“ namítl velkovévoda. „I jeden je strašný, ale dva...“

„Řekl jsem *nechte ji*. Vážně se poranila. Co bych jí ještě měl udělat?“

Velkovévoda úsečně přikývl. Pak oslovil mamá. „Předpokládám, že žádné další dcery, které by si chtěly odřezat části těl, aby se mohly provdat za prince, už nemáte?“

„Ne,“ odpověděla mamá trpce. „Žádné jiné dcery nemám.“

„Takže my pojedeme,“ řekl vévoda. „Hezký den, madam.“

Uprostřed příjezdové cesty bublala fontána. Když princ nastupoval do kočáru, velkovévoda, který měl pořád v rukou sametový polštářek, poručil jednomu z vojáků, aby ve vodě opláchl skleněný střevíc. Voják to udělal a položil ho zpátky na polštářek. Mamá stála a sledovala je, strnulá vzteky.

Isabelle, které se z toho všeho ještě motala hlava, se posadila na lavici pod lipou. Zavřela oči a pokoušela se zbavit točení hlavy. Byla si matně vědomá dupotu koní, dychtících po odjezdu. Hmyzu cvrli-

kajícího v odpoledním horku. Holubice, která teď vrkala ve větvení vysoko nad ní.

Ale pak to všechno přehlušil jiný zvuk – naléhavý a pronikavý. „Počkejte! Neodjíždějte! Prosím, prosím vás, počkejte!“

Byl to dívčí hlas. Ozýval se od domu. Křičel. Prosil.

Isabelle otevřela oči.

Dívka sbíhala ze schodů. Měla rozčuchané vlasy. Šaty z bídných hadrů. Tvář a ruce od popele. Nohy bosé.

Ale i tak byla podivuhodně, srdcervoucně, závratně krásná.

Byla to Ella.

Isabellina nevlastní sestra.

Velkovévoda vrhl na mamá vražedný pohled.

„To je nějaký další z vašich triků, madam? Poslat špinavou děvečku, aby si šla vyzkoušet střevíček?“ zeptal se pohoršeně.

Mamá přimhouřila oči, jak se zadívala na svoji nevlastní dceru. „Ello, jak se opovažuješ!“ okřikla ji. „Okamžitě se vrať dovnitř!“

Ale Ella ji ani neslyšela. Oči měla upřené na prince a on na ni. Už byl venku z kočáru a spěchal jí naproti.

Jak je Isabelle sledovala, spatřila něco, co neviděla nikdy předtím. Ani mezi svojí matkou a otčímem, ani mezi matkou a otcem. Bylo to něco syrového a ohromného. Mocného, hlubokého a opravdového. Byla to láska.

A když Isabelle tuhle lásku uviděla, nehmotnou, a přece tak skutečnou, uvědomila si, že to byla Ella, s kým princ na bále tancoval, po kom toužil.

Do jejího srdce se zakously drobné, ostré zuby závidi. Mamá udělala všechno pro to, aby Elle zabránila na ten bál jít, ale ona si stejně cestu našla. Tahle holka, která neměla nic, nějak dokázala získat kočár s koňmi, zářivě nádherné šaty a pár skleněných střevíčků. *Jak?* přemítala Isabelle.

Princ a Ella se zastavili jen kousek od sebe. Princ se něžně dotkl její tváře. Prsty jí přešel po čelisti.

„Jsi to ty,“ řekl jí. „Konečně jsem tě našel. Proč jsi mi utekla?“

„Protože jsem se bála, že jakmile zjistíš, kdo ve skutečnosti jsem – jenom obyčejná děvečka z venkova –, už mě nebudeš milovat,“ odpověděla Ella.

„Na tobě není vůbec nic obyčejného, Ello,“ namítl princ a vzal ji za ruce. Obrátil se k velkovévodovi. „Přineste ten střevíc,“ poručil mu.

Ale k Isabellině překvapení – a překvapení všech přítomných – velkovévoda neposlechl. Rty měl sevřené do tenké linky. V jeho tvrdých očích se zračilo opovržení.

„Vaše Milosti, tahle dívka je *služka*,“ prohlásil. „Ta na bále nebyla. Strážní by *nikoho* oblečeného v hadrech do paláce nepustili. Už to po-
myšlení...”

Princ ho přerušil. „Ten střevíc. A hned.“

Velkovévoda se toporně poklonil. Vyrázil k princovi s Ellou a polštářek držel před sebou. Když od nich byl už jenom pár kroků, špička naleštěné černé boty se mu o něco zadrhla – o kámen, bude tvrdit později – a on klopýtl.

Skleněný střevíček sklouzl ze sametového polštářku. Spadl na zem.

A roztříštil se na tisíc blýskavých střípků.

Princ zděšením vykřikl.

Velkovévoda se omlouval s rukou položenou na srdci.

Vojáci se nervózně ošívali a meče jim cinkaly u boků.

Mamá se zachechtala. Isabelle zalapala po dechu. Jenom Ella byla v klidu. Brzy se ukázalo proč.

„Nic se neděje. Mám u sebe ten druhý,“ řekla s úsměvem.

Před zraky všech vytáhla druhý skleněný střevíček z kapsy. Položila ho na zem a zvedla si sukni šatů. Když svou drobnou nožkou vklouzla do botky, rozzářila se modrým světlem a třpytila se, jako by byla z diamantů.

Padla jí dokonale.

Princ se radostně zasmál. Popadl Ellu do náruče, políbil ji a vůbec se nestaral, kdo je vidí. Vojáci znovu zajásali. Velkovévoda si z čela setřel pot. Mamá se otočila a se zaťatými pěstmi odešla zpátky do domu.

Isabelle to všechno vstřebávala a přála si, stejně jako už milionkrát, být krásná. Přála si, aby ji někdo oceňoval. Aby na ní někomu záleželo.

„Ella vyhrála,“ ozvalo se za ní.

Byla to Tavi. Vykulhala z domu a opírala se o lavičku. Poraněnou nohu držela ve vzduchu. Obešla lavičku a posadila se.

„Vždycky vyhrávají ty hezké,“ odpověděla Isabelle hořce.

Zatímco se sestry bavily, přidala se k nim i ta třetí – Ella.

Tavi jí věnovala kyselý úsměv. „To je dokonalost,“ prohlásila. „Tak jsme tu zase. Všechny tři. Pod lipou.“

Ella ji sotva slyšela. Dívala se na Isabelliny a Taviiny nohy s výrazem tak hlubokého smutku, jako by nad nimi truchlila. „Co jste to udělaly?“ zeptala se a v očích se jí zaleskly slzy.

„Neopovažuj se kvůli nám brečet, Ello,“ řekla jí Tavi rozhodně. „Neopovažuj. Nemáš na to právo. Dostala jsi, co sis zasloužila, a my dvě taky.“

Ella se Tavi zadívala do očí. „Opravdu? Zasloužila jsem si vaši krutost? Zasloužily jste si vy dvě tahle zranění? Tohle že jsme si zasloužily?“

Tavi odvrátila zrak. Potom s obtížemi vstala. „Běž, Ello. Odejdi odsud. A nevracej se.“

Ella s očima plnými slz sledovala, jak Tavi kulhá zpátky k domu. Pak se otočila ke své druhé nevlastní sestře. „Pořád mě tak moc nenávidíš, Isabelle? Ještě teď?“

Isabelle jí nedokázala odpovědět. Měla pocit, že má puslu plnou soli. Ta vzpomínka, kterou předtím odehnala, se jí znovu vynořila v hlavě. Zase jí bylo devět let. Elle a Tavi bylo deset. Mamá byla za Ellina otce provdaná právě rok.

Všechny byly spolu pod starou lipou.

Sestry.

Nevlastní sestry.

Kamarádky.

Bylo letní odpoledne.

Nebe bylo blankytné a slunce jasně zářilo.

Přes zdi kolem jejich sídla visely květy růží. V košaté koruně staré lípy zpívali ptáci. Dívky si hrály pod stromem. Ella vila věnce ze sedmikrásek a vymýšlela si příběhy o Tanaquill, královně víl, která žije v dutině stromu. Tavi si křídou na břidlicovou tabulku psala rovnice. A Isabelle šermovala se starou násadou od smetáku a předstírala, že svoje sestry brání před Černovousem.

„Tvůj čas vypršel, pirátská bestie! Do střehu!“ vykřikla a vyrazila na kohouta Bertranda, který se zatoulal ke stromu. Měla mnohem radši, když jí partnera v soubojích dělal Felix, syn podkoního, jenomže toho teď zaměstnávalo čerstvě narozené hříbě.

Kohout se narovnal do plné výšky. Zamával křídly, hlasitě zakokrhál a zaútočil. Prohnal Isabelle kolem stromu, pak zase ona honila jeho a takhle pokračovali pořád dál, až podrážděná Tavi vykřikla: „Proboha, Izzy! Copak *nikdy* nemůžeš být zticha?“

Isabelle kohouta nedokázala setrást, a tak vylezla na strom a doufala, že ho přestane zajímat. Když si sedala na jednu z větví, na příjezdové cestě se objevil kočár. Jakmile ho kohout uviděl, utekl pryč. Z kočáru vystoupili dva muži. Jeden z nich byl shrbený a šedovlasý. Měl hůl a nesl růžovou hedvábnou krabičku pomalovanou květinami. Ten mladší měl koženou brašnu. Isabelle je neznala, ale to nebylo nic zvláštního. Za jejím otčímem často přijížděli lidi z Paříže. Většinou to byli obchodníci, stejně jako on sám, a přijeli vyjednávat.

Ti dva neviděli ani Isabelle, ani Ellu, schovanou pod baldachýnem z větroví, jenom Tavi, která seděla na lavici.

„Co tady děláš, holčičko? Cvičíš si písmenka?“ zeptal se jí ten starší pán.

„Snažím se dokázat pátý Euklidův postulát,“ odpověděla Octavia se svraštělým čelem. Ani od tabulky nevzhlédla.

Starší muž se uchechtl. Štouchl svého společníka loktem. „No tohle, vypadá to, že tu máme učenkyni!“ prohlásil. Pak se otočil zpátky k Tavi. „A teď mě poslouchej, kačenko, nesmíš se trápit algebrou.“

„Ve skutečnosti je to geometrie.“

Starý muž se zamračil, když ho opravila. „Ano, ale ať je to cokoli, ženská mysl na to není stavěná,“ varoval ji. „Přetížíš si mozek. Způsobíš si bolesti hlavy. A z bolesti hlavy jsou vrásky, to se ví.“

Tavi vzhlédla. „Takhle to funguje? Tak jak jsi ke svým vráskám přišel ty? Neumím si představit, že bys nějak zvlášť zatěžoval *svůj* mozek.“

„No, nikdy jsem... za celý život... taková drzá holka!“ vyprskl a pohrozil jí holí.

V tu chvíli zpod stromu vykročila Ella. „Tavi nechtěla být drzá, pane...“

„Ano, chtěla,“ zamumlala Tavi polohlasem.

„... jenom ji ten Euklides trápí,“ dořekla Ella.

Muž se přestal durdit. Usmál se. Ella takhle působila na všechny.

„Ty jsi ale hezká holčička. Tak milá a příjemná,“ řekl jí. „Požádám tvého otce, aby tě provdal za mého vnuka. Pak budeš mít bohatého manžela, budeš bydlet v krásném domě a nosit vybrané šaty. Líbilo by se ti to?“

Ella zaváhala a odpověděla: „Nemohla bych radši mít malého pejška?“

Oba muži se rozchechtali. Ten mladší Ellu pošimral pod bradou. Ten starší ji poplácával po blond kudrnách, nazval ji *půvabnou růžičkou* a dal jí bonbon z růžové krabičky, kterou přivezl pro mamá. Ella se usmála, poděkovala mu a dychtivě se do sladkosti pustila.

Isabelle pořád ještě seděla na stromě a toužebně se na tu scénu dívala. Bonbony milovala. S násadou od košty seskočila dolů a starého pána vyděsila. Vykřikl, udělal klopýtavý krok dozadu a upadl.

„Co proboha vyvádíš s tím klackem?“ okřikl ji celý rudý v obličeji.

„Bojuju s Černovousem,“ vysvětlila Isabelle, zatímco mu mladší muž pomáhal na nohy.

„Málem jsi mě zabila!“

Isabelle se na něj pochybovačně zadívala. „Já padám pořád. Ze stro-
mů. Z koní. Jednou jsem dokonce spadla i ze seníku. A mě to ještě
nezabilo,“ řekla mu. „Mohla bych prosím dostat taky bonbon?“

„Rozhodně ne!“ obořil se na ni muž a oprašoval se. „Proč bych dával
takovou dobrotu takové ošklivé opici s umazanýma rukama a listím ve
vlasech?“

Sebral růžovou krabičku, vzal do ruky hůl a zamířil k domu. Celou
dobu přitom něco mumlal svému společníkovi. Mluvil tiše, jenomže
Isabelle – pořád doufající, že dostane bonbon – šla za nimi a slyšela ho.

„Ta jedna je roztomilá holčička a jednou z ní bude skvělá manželka,
ale ty zbylé dvě...“ zlověstně zavrtěl hlavou. „No, nejspíš z nich vždycky
můžou být jeptišky nebo vychovatelky nebo co to vlastně ošklivé holky
dělají.“

Isabelle se zastavila na místě. Ruka jí vylétla ke hrudi. Ucítila v srdci
bolest, novou a neznámou. Před pár okamžiky ještě s radostí zabíjela
piráty a vůbec netušila, že je nějak nedostatečná. Že je méněcenná. Že
je *ošklivá opice*, a ne *půvabná růžička*.

Tehdy poprvé pochopila, že Ella je hezká a ona není.

Isabelle byla silná. Byla odvážná. Porážela Felixe v šermu. Skákala
se svým hřebcem Nerem přes ploty, kterých se všichni ostatní báli. Jed-
nou s pouhým klackem zahnala od kurníku vlka.

Tyhle věci jsou taky dobré, říkala si, jak tam stála zmatená a oloupená.
Jsou, nebo ne? Jsem, nebo nejsem?

Ten den se mezi nimi třemi všechno změnilo.

Byly jenom děti. Ella dostala bonbon a vychutnávala si všechnu tu
pozornost. Isabelle záviděla. Nemohla si pomoci. Toužila po bonbonu.
Toužila po vlídných slovech a obdivných pohledech.

Někdy je jednodušší říct, že to, co nemůžete mít, nenávidíte, než přiznat, jak moc to chcete. A tak Isabelle ještě pod lipou řekla, že nenávidí Ellu.

A Ella řekla, že ji nenávidí taky.

A Tavi řekla, že nenávidí všechny.

A mamá stála na terase, a zatímco je poslouchala, v jejích pozorných, tvrdých očích se objevilo nebezpečné světlo.

„Isabelle, já odjíždím. Nevím... nevím, jestli se ještě někdy uvidíme.“

Ellin hlas vytrhl Isabelle ze zajetí vzpomínek. Ella se sehnula a políbila ji na čelo, jako by jí svými horkými rty vypalovala do kůže značku.

„Přestaň mě nenávidět, nevlastní sestro,“ zašeptala. „Sama kvůli sobě, ne kvůli mně.“

A pak byla pryč a Isabelle zůstala na lavici sama.

Myslela na to, kým byla dřív a kým se stala. Myslela na všechny ty věci, o kterých se doslechla, že je má chtít, kvůli kterým se mrzčila, na všechny ty důležité věci. Ella je teď měla a Isabelle neměla nic. Hořela v ní závist, jako už hořela dlouhé roky.

Isabelle se ohlédla doleva a uviděla Tavi, jak se belhá po schodech do domu, jak překračuje práh a zavírá za sebou dveře. Ohlédla se doprava a uviděla prince, jak pomáhá Elle do kočáru. Vlezl tam za ní a taky zavřel dveře.

Velkovévoda se vyšvihl na místo vedle kočího. Křikl povel na vojáky před sebou, všechny už připravené v sedlech, a oni vyrazili. Kočí práskl bičem a osm bílých hřebců se opřelo do postrojů.

Isabelle se dívala za kočárem, jak odjížděl po dlouhé příjezdové cestě, dál po úzké venkovské silnici a do mírného kopce. Za okamžik jí zmizel z dohledu.

Zůstala sedět na místě ještě dlouho, až se ochladilo a slunce se chýlilo k západu. Až se ptáci sletěli na hřady a zelenooká liška zaběhla do lesa na lov. Potom vstala a zašeptala dlouhým se stínům: „To nejsi ty, Ello, koho nenávidím. Nikdy jsi to nebyla ty. Jsem to já.“

„Vrať to oko, Nelsone. *Okamžitě.*“

Malý a čilý černý opičák s bíle lemovaným obličejem poskakoval po palubě. V jedné tlapě svíral skleněné oko.

„Nelsone, já tě *varuju...*“

Muž, který promlouval – vysoký, dobře oblečený, s ostrýma jantarovýma očima –, působil impozantně, ale opičák si ho vůbec nevšímal. Místo toho, aby svůj poklad odevzdal, vyšplhal na přední stěžeň a skočil do lanoví.

Loďmistr za ním supěl s jednou rukou položenou přes prázdný oční důlek a dožadoval se svojí pistole.

„Žádné střelné zbraně, prosím!“ vykřikla žena v rudých, hedvábných šatech. „Musí se *přemluvit*, aby slezl dolů. Nejlepší reaguje na operu.“

„Já ho přemluvím, to si pište,“ zabručel loďmistr. „Kulkou!“

Zděšená primadona si položila ruku na bujně poprsí a pustila se do „*Lascia ch'io pianga*“, árie o žalu a vzdoru. Opičák nahnul hlavu. Zamrkal. Ale neustoupil.

Úchvatný hlas primadony, který se nesl po palubě až do loděnic, přitáhl desítky diváků. Loď, klipr nazvaný *Dobrodružství*, teprve před chvilkou přistála v Marseilles po třech týdnech na moři.

Zatímco primadona pokračovala ve zpěvu, další členka posádky – věštkyně – rychle rozložila tarotové karty. S jednou po druhé pleskala o palubu, až skončila s obličejem stejně bílým jako lodní plachty.

„Nelsone, pojď dolů!“ vykřikla. „Tohle nedopadne dobře!“

Kouzelnice vykouzila banán, odhodila slupku přes rameno a zamávala s ním ve vzduchu. Herečka na opičáka úpěnlivě volala. A pak z podpalubí vyběhl stevard s loďmistrovou pistolí. Primadona ho uviděla a hlas jí vyskočil o tři oktávy výš.

Jak vzal loďmistr do ruky pistoli a natáhl kohoutek, po palubě se sérií salt přihnala skupinka akrobatů v blyštivých kostýmech. Vrhli se do lanoví. Opičák vyběhl po stěžni až na pozorovatelnu. Loďmistr zamířil, jenomže v tom okamžiku po něm chrlíč ohně plivl plameny. Loďmistr klopýtl dozadu, uklouzl po banánové slupce a spadl. Praštil se do hlavy o palubu a ztratil vědomí. Pistole vystřelila. Kulka šla mimo. A stejně tak plameny.

Jeich oranžové jazyky olízly spodní konec lanoví, podpálily ho a bleskově vyšlehly vzhůru. Zachvátily dehtovaná lana. Vyděšený opičák skočil z pozorovatelný na přední stěžeň. Akrobati se za ním jeden po druhém vrhli jako komety.

Když poslední z akrobatů přistál na palubě, kapka hořícího dehtu spadla na zápalnou šňůru kanonu připraveného pro případ útoku pirátů. Šňůra vzplála, kanon vypálil. Těžká železná koule přelétla přes přístav a udělala díru do rybářské lodi. Rybáři se dali do křiku a klení, naskákali do vody a plavali ke břehu.

V přesvědčení, že *Dobrodružství* čelí útoku, šest muzikantů v levandulových fracích a pudrovaných parukách vytáhlo z pouzder nástroje a dalo se do žalozpěvu. O chvílku později je takřka přehlušila městská požární stráž se svým koňským povozem řinčícím po ulici.

Primadona se dostala na konec árie a vyloudila ten nejvyšší tón. Požární stráž horečně čerpala vodu z přístavu a bezhlavě stříkala do lanoví, takže uhasila plameny a promáčela primadonu spolu se všemi ostatními na palubě. Zpěvačka ale dál se zvednutou bradou a rozpřaženými rukama držela tón. Dav na molu vybuchl do bouřlivého potlesku. Klobouky létaly vysoko do vzduchu. Muži plakali. Ženy omdlévaly. A v kapitánově kabině se roztříštila všechna okna.

Primadona skončila. Mokrá až na kost došla k zábradlí a uklonila se. Ozvalo se volání *Bravo!*

Opičák slezl po předním stěžni a skočil do náruče svého pána. Muž s jantarovými očima mu vypáčil z ruky skleněné oko, vyleštil ho o klo-

pu svého kabátce a opatrně ho vrátil tam, kam patřilo. Netušil, jestli je vzhůru nohama nebo správně a loďmistr mu to říct nemohl, protože byl pořád v bezvědomí.

Ze své kabiny vyšel kapitán a smetal si z rukávů střepy. Postavil se na palubu, sepnul ruce za zády a prohlížel si výjev před sebou.

„Flemingu!“ štěkl po prvním důstojníkovi.

„Pane!“ odpověděl důstojník a zasalutoval.

„Kdo je za tohle zodpovědný? Prosím vás, neříkejte mi, že to je...“

„Markýz de la Chance, pane,“ odpověděl první důstojník. „Kdo jiný?“

Kapitán Duval zuřil.

A Šance se snažil ze všech sil vypadat, že ho to mrzí. Byl v tom docela dobrý, protože měl hodně cviku.

„Co to lanová, které jste spálil, ta rozbitá okna a ta zničená rybářská loď?“ burácel kapitán. „Bude to stát majlant!“

„Pak to bude dobře investovaný majlant!“ řekl Šance a nasadil svůj nejkouzelnější úsměv. „Myslím, že jsem neslyšel úžasnější provedení ‚Lascia ch’io pianga‘ za celý svůj život.“

„O to tady nejde, pane!“

„O potěšení jde vždycky, pane!“ opáčil Šance. „Na svojí smrtelné posteli si už nevzpomenete na spálené plachty a rozbitá okna, ale vybaví se vám pohled na zmáčenou primadonu, které se lepí šaty na každou plnou a svůdnou křivku, jak svým majestátním hlasem zpívá a do toho pálí kanon a stoupají plameny. Ať si chamtivci počítají mince, pane. My dva budeme počítat okamžiky úžasu a radosti!“

Kapitán, který během plavby přečkal už spoustu takových proslovů, si stiskl kořen nosu. „Řekněte mi, markýzi. Jak vlastně ten opičák přišel k loďmistrovu skleněnému oku?“

„Došlo na sázku při hře v karty. Vsadil jsem pět dukátů oproti loďmistrovu skleněnému oku. Ten blázen si oko vyndal z důlku a posadil ho na moje mince. No jen řekněte, kapitáne, potkal jste někdy opici, která by odolala skleněnému oku?“

Kapitán ukázal na Nelsona usazeného na markýzově rameni. „Možná bych měl peníze za ty škody vymáhat u něho?“

Šance sáhl do brašny, kterou měl položenou u nohou, a vytáhl z ní naditý kožený měšec. „Pokryje to tohle?“ zeptal se a hodil ho kapitánovi.

Ten měsíc otevřel, přepočítal mince a přikývl. „Za chvíli se spustí můstek,“ oznámil. „Až se příště rozhodnete pro námořní plavbu, markýzi, najdete si prosím loď někoho jiného.“

Ale Šance ho neposlouchal. Už byl otočený jinam a kontroloval, jestli z podpalubí vyšli všichni členové jeho družiny. Potřeboval je do posledního. Mířil na venkov. Tam nebyly žádné operní sály. Žádná honosná divadla ani koncertní síně. Ostatně tam taky sotva byla nějaká kavárna a jen poskrovnu cukráren, knihkupectví nebo hostinců. Nepřežil by ani pět minut bez svých hudebníků, akrobatů, herců, bez své primadony, balerín, kouzelnice, věstkyně, plivače ohně, polykače mečů, vědce a kuchaře.

„Počkat! Chybí kuchař!“ vykřikl Šance, když si je v hlavě všechny přepočítal. Podíval se na Nelsona. „Kde je?“

Opičák si položil tlapy přes pusu a nafoukl tváře.

„Už zase,“ zamumlal markýz.

O chvíli později se z podpalubí na zádi připotácel nevysoký holohlavý muž s červeným šátkem kolem krku. Byl celý pomačkaný a měl skelné oči. Obličej měl šedivý jako týden stará ovesná kaše.

„Mořská nemoc,“ řekl, když došel k markýzovi.

„Mořská nemoc, jo? Tak se říká francouzsky ‚včera jsem vypil moc ginu‘?“ zeptal se ho Šance a povytáhl obočí.

Kuchař sebou prudce škubl. „Musíte mluvit tak nahlas?“ Opřel si čelo o zábradlí. „Proč proboha s tím můstkem tak zdržují? A kam to vlastně jedeme? Řekněte mi, že do Paříže.“

„Obávám se, že nikoli. Do Saint-Michel.“

„To jsem nikdy neslyšel.“

„Je to na venkově.“

„Nesnáším venkov. Proč tam jedeme?“

Šance sevřel rukama zábradlí. Myslel na mapu té dívky. Isabelle se jmenovala. Vybavil si konec její cesty. Ty červené šmouhy. Tvrdé linie vyškrabané do pergamentu, jako kdyby je dělal šílenec.

A pak si vzpomněl, že je skutečně šílenec udělal.

„Dá se to změnit, ta cesta,“ zašeptal. „Můžu ji změnit. *Dokážu* ji změnit.“

„Jaká cesta?“ nechápal kuchař. „O čem to mluvíte? Proč...“

Odmíchl se. Jeho pozornost upoutalo něco dole pod nimi. Šance to uviděl taky.

Po rušné ulici podél přístavu projížděl rychlý černý kočár. V jeho okně byla vidět tvář – ženská tvář, bledá a vráscitá. Musela vycítit, že se někdo dívá, protože najednou vzhledla. Její šedé oči našly ty markýzovy a upřely se do nich. Ten nemilosrdný pohled mu říkal, že v tomhle souboji se nebude žádat o slitování a žádné taky nepřijde.

Kuchař se zhluboka nadechl a zase vydechl. „To ona je důvodem, proč jsme tady, že ano?“ zeptal se.

Šance přikývl.

„To *není* dobré. Tahle je ze všech tří nejhorší, a to už něco znamená. Proč sem přijela? Proč jsme sem přijeli my? Řeknete mi to vůbec někdy?“

„Přijeli jsme bojovat,“ odpověděl Šance.

„A za co tentokrát? Zlato? Slávu? Vaši hrdost?“ V jeho hlase se ozýval bodavý tón.

Šance sledoval, jak kočár se sudičkou zahnul za roh a zmizel z dohledu. Potom odpověděl: „Za jednu duši. Dívčí duši.“

Kuchař přikývl. „To jste měl říct. Za něco takového má cenu bojovat.“

Skelný výraz z kuchařovy tváře zmizel a nahradilo ho odhodlání. Strčil si prsty do pusy a zahvízdal, až to trhalo uši. Pak odpochoval a hulákal přitom na otráveného námořníka, aby někdo konečně spustil ten zpropadený můstek. Kouzelnice, akrobati a ostatní členové markýzovy družiny pobíhali po palubě a balili si věci.

Šance sebral brašnu, přehodil si ji přes rameno a následoval svého kuchaře. Jestli měl mít jakoukoli naději na vítězství, musel zůstat vždycky o krok před sudičkou a už teď byl deset kroků pozadu.

Isabelle, zpocená, špinavá a potlučená, se v sedle předklonila a promluvila na svého koně.

„Mamá tě chtěla prodat, Martine. Věděl jsi to? Na jatka, kde by z tvých kostí vyvařili lepidlo. To já jsem ji zastavila. Možná by ses nad tím měl zamyslet.“

Starý, pomalý a mrzutý Martin měl taky prohnutý hřbet, křivá kopyta a nervózní náuru, ale nic jiného Isabelle nezbylo.

„No tak,“ popoháněla ho. Dloubla ho patami do slabin a pokoušela se ho přimět, aby se na dvoře pustil do klusu. Jenomže Martin měl jiné představy. Dal se do unaveného cvalu a pak se najednou zastavil – takže Isabelle vylétla ze sedla. Dopadla ztěžka, převalila se na záda a zůstala na zemi ležet a sténat.

Za to dopoledne ji Martin shodil už potřetí. Isabelle bývala dobrá jezdkyň, jenomže teď bylo všechno úplně jinak. Nemohla svou váhu pořádně rozložit do třmenů. Tam, kde by se prsty pravé nohy měla zachytit za šlapku, nebylo čím. A jak nebyla schopná pořádně balancovat, těžko se jí zvládaly situace, kdy se Martin vzpínal, vyhazoval nebo prudce zastavil.

Pády ji ovšem neodrazovaly. Nestarala se o hlínu na obličej, o modřiny ani o bolest. To všechno jí pomáhalo zapomenout, že Ella je pryč. Že Ella vyhrála. Že Ella teď má všechno a ona nic.

Porád ještě ležela na zemi a zírala na mraky uhánějící po obloze, když se nad ní sklonil obličej a zaclonil jí výhled.

„Kolikrát už jsi dneska spadla?“ zeptala se jí Tavi. Nečekala na odpověď. „Zabiješ se.“

„Když budu mít štěstí.“

„Nech toho. Už prostě nemůžeš jezdit.“

Při tom pomyšlení Isabelle zaplavil strach. Není to přece pravda. Nesmí dopustit, aby to byla pravda. Ježdění bylo to jediné, co jí zbylo. To jediné, co ji drželo nad vodou, když se jí hojila noha. Když si zvykala na to, že už nechodí, ale kulhá. Když odcházeli sloužící. Když mamá zavírala okenice a zamykala dveře. Když kamenné zdi obrůstaly plevem.

„Proč jsi tady?“ zeptala se sestry. Tavi vždycky radši zůstávala vevnitř se svými knihami a rovnicemi.

„Abych ti řekla, že musíme na trh. Už to nemůžeme dál odkládat.“

Isabelle na ni zamrkala. „To není dobrý nápad.“

Po okolí se rozšířily řeči. O skleněném střevíčku a o tom, co si udělaly, aby jim padl. O tom, jak se chovaly k Elle. Děti na jejich dům házely bláto. Někdo jim oknem prohodil kámen. Isabelle věděla, že si říkají o víc potíží, když se vydají do vesnice.

„Máš lepší?“ zeptala se jí Tavi. „Potřebujeme sýr. Šunku. Máslo. Chleba jsme neochutnaly několik týdnů.“

Isabelle si povzddechla. Vstala a oprášila se. „Budeme si muset vzít povoz,“ prohlásila. „Pěšky jít nemůžeme. Ne s těmi...“

„Dobře. Tak zapráhni Martina. Já dojdu pro košíky,“ odpověděla Tavi příkře a vyrazila do kuchyně. Nerada se bavila o jejich zmrzačení. O Elle. O čemkoli.

„Dobře,“ řekla Isabelle a dobelhala se ke koni.

Pořád si nezvykla na svůj pomalý, nevyrovnaný krok. Tavi nebyla zmrzačená tak vážně. Když se jí pata zahojila, začala zase chodit normálně. Isabelle pochybovala, že by se to mohlo podařit i jí.

„A Izzy...“

Isabelle se otočila. Tavi se mračila.

„Co?“

„Chovej se slušně. Ve vesnici. Myslíš, že to zvládneš?“

Isabelle jen mávla rukou a sáhla po Martinových otěžích. Popravdě ale netušila, jestli to dokáže. Snažila se chovat slušně. Už roky. V saloncích a plesových sálech, na zahradních večírcích a večerích. Se sepnu-

týma rukama a zaťatými zuby se pokoušela být taková, jakou ji chtěla mít mamá: příjemná, sladká, taktní, milá, zdrženlivá, jemná, trpělivá, sympatická a plachá.

Někdy to fungovalo. Den nebo dva. Ale pak se vždycky něco přihodilo.

Jako tenkrát, když na okázalé večeři, kterou pořádala mamá, jeden kadet čerstvě po návratu z prvního ročníku vojenské akademie tvrdil, že druhá punská válka skončila, když Scipio porazil Hannibala v bitvě u Kann, a přitom každý trouba věděl, že to byla bitva u Zamy. Isabelle ho opravila, on se rozchechtal a řekl jí, že neví, o čem mluví. Potom co přinesla z knihovny svou oblíbenou knihu – *Ilustrované příběhy největších vojevůdců světa* – a prokázala, že ve skutečnosti ví, o čem mluví, nazval ji nelichotivým jménem. Šeptem. Naštvaně mu to vrátila. A ne šeptem.

Mamá s ní ještě týden nepromluvila.

A pak tu byl ten večer, když se účastnila plesu na záměčku jedné baronky, tancování ji znudilo a chtěla se jít projít. Neměla v nejmenším úmyslu se pustit do duelu s baronem, jenomže on ji našel, jak si ve vstupní hale prohlíží dvě šavle pověšené na zdi, a nabídl se, že jí ukáže, jak to s nimi umí. Ona mu to ukázala taky a přitom mu odsekla několik knoflíků od kabátu a řízla ho do brady.

Tehdy s ní mamá nepromluvila celý měsíc.

Matka jí tvrdila, že takové chování je otřesné, ale Isabelle si nemyslela, že odseknutí pár baronových knoflíků je až taková hrůza. Věděla, že je schopná horších věcí. Mnohem horších.

Před pouhými několika měsíci hledala u sebe v šatní skříni růžový slunečník, protože mamá trvala na tom, aby si ho vzala – *Růžová zvýrazňuje pleť, Isabelle!* –, a pár příšerných hedvábných pantoflů – *To je škoda, že tlačí, ale dělají ti menší nohy!* – a našla knihu o Alexandrovi Velikém, kterou si tam schovala, aby jí ji mamá nesebrala.

Sedla si ve svém pokoji na podlahu, zmačkala si parádní šaty a s dychtivostí knihu otevřela. Byl to pozůstatek šťastnějších časů,

doby předtím, než jí vstípili, že válečníci a generálové jsou muži a že zájem o meče, válečné koně a bitevní strategie se pro dívku nehodí. Jak Isabelle stránkami listovala, znovu se ocitala po Alexandrově boku, když se probojovával Egyptem. Při čtení se jí oči zalily toužebnými slzami.

Právě když si je otírala, do místnosti vešla Ella se stříbrným tácem. Na něm měla šálek horké čokolády a talíř máslových sušenek.

„Slyšela jsem, jak na tebe mamá křičí kvůli tomu růžovému slunečníku a pantoflům. Napadlo mě, že by tohle mohlo pomoci,“ řekla Ella a položila tác vedle Isabelle.

Bylo to od ní milé. Ale Ellino milé jednání Isabelle jenom rozčilovalo.

Podívala se na svou nevlastní sestru, která žádné slunečníky a těsné boty nepotřebovala. Která vypadala jako bohyně i v záplatovaných šatech a starých škrpálech. Pak se podívala na sebe, nesvou a nemotornou v těch směšných oblečcích, vzala šálek horké čokolády a praštila s ním o zeď. Sušenky ho následovaly. A pak i tác.

„Uklid' to,“ poručila a v očích se jí zlobně zablýsklo.

„Isabelle, proč jsi tak rozčilená?“ zeptala se Ella ublíženě.

Isabelle sevřela ruce v pěsti, jak v ní kypěla zuřivost. „Přestaň, Ello. Přestaň na mě být hodná. Prostě toho nech!“

„Omlouvám se,“ odpověděla Ella pokorně, sehnula se a začala sbírat rozbité věci.

Ta pokora měla Isabelle utišit, ale jenom ji rozběsnila ještě víc.

„Jsi ubožačka!“ rozkřikla se. „Proč se vůbec nikdy nebráníš? Nechá váš mamá, aby tě šikanovala. Jsi na mě a na Tavi hodná, i když my jsme na tebe příšerné! Proč, Ello?“

Ella pečlivě sesbírané porcelánové střepy položila na tác. „Snažím se tím tohle všechno odčinit. Zlepšit,“ odpověděla tiše.

„Nemůžeš to zlepšit. Leda bys mě dokázala proměnit v tebe!“

Ella zděšeně vzhledla. „Tohle neříkej. Neproměňuje se ve mě. Nikdy.“

Isabelle přestala křičet, jak jí na okamžik vzala dech urputnost Elliných slov. A pak se z chodby ozvaly kroky mamá a Isabelle sotva stačila schovat knihu a chňapnout slunečník, než se matka objevila v pokoji a rozkřikla se na ni, aby si pospíšila. Za pár minut odešly na nějaký zahradní večírek, tak nudný a otupující, až Isabelle zapomněla na svůj záměr vytáhnout z Elly odpověď. A teď bylo pozdě.

Martin, kterého postávání znudilo, kousl Isabelle do ruky a vytrhl ji z bolestných vzpomínek.

„Ty taky nejsi ve slušném chování moc dobrý, co, staříku?“ řekla mu.

Dovedla ho do chladných stájí a sundala mu sedlo. Nemusela ho ani uvazovat. Martin byl kůň s nemnohými touhami a útek k nim nepatřil. Než mu nasadila postroj, rychle ho oťěla. Nebylo to potřeba, protože se nijak nenamáhal, ale Isabelle si užívala dotek jeho srsti, jeho sametový nos na své tváři, jeho prudký dech vonící travou.

Když skončila, zavedla ho k povozu. Jak procházeli stájemi, Isabelle se dívala do prázdných stání. Pár krásných arabů, kteří tahávali kočár, a velcí peršeroni, kteří pracovali na polích, byli pryč – prodaní potom, co odešel podkoní.

I když se tomu chtěla vyhnout, Isabelle si nemohla pomoci a podívala se i do posledního stání. Taký s sebou neslo vzpomínky. I kůň, který tam bydlíval, byl prodaný. Už před lety. Nero. Černý hřebec vysoký sedmnáct pěstí, s onyxovými očima a hřívou jako zvlněné hedvábí. Jezdit na něm bylo jako si osedlat bouři. Isabelle pořád cítila jeho sílu, jak pod ní dupal a tančil, dychtivý vyrazit.

Cítila i Felixe. Seděl za ní, jeho ruce měla kolem pasu, jeho rty za uchem. Díval se na kamennou zídku před nimi. Smál se a v jeho smíchu zněla výzva.

„Nedělej to, Isabelle!“ vykřikla Ella. „Je to moc nebezpečné!“

Ale Isabelle ji neposlouchala. Patami se dotkla Nerových slabin a za okamžik už cválali přímo do zdi. Ella si přikryla oči dlaněmi. Isabelle se v sedle předklonila, hrud' přitiskla Nerovi ke krku, rukama ho

držela vysoko za hřívu a Felix se skláněl za ní. Cítla, jak se všechny svaly v hřebcově těle zařaly, a pak zjistila, jaké to je létat. Oba s Felixem zavýskli, když dopadli, a potom odcválali přes louku do Divokého lesa a Ellu nechali daleko za sebou.

Ty obrazy vybledly stejně rychle, jako přišly, a zůstalo jenom prázdné stání s pavučinami v rozích.

Nero byl pryč. Felix taky. Sebrala jí je mamá, stejně jako tolik dalších věcí – kožené kalhoty, pirátskou čepici, lesklé kameny, ptačí hnízda a zvířecí lebky, které si nasbírala. Dřevěný meč. Knihy. Jedna po druhé mizely do poslední, každá ztráta jako úder rytcova dláta. Ořezávaly ji. Zahlazovaly ji hrany. Dělal y z ní víc a víc tu dívku, kterou z ní chtěla mít mamá.

Isabelle si uřízla prsty na noze, ale někdy je pořád cítila.

Mamá jí vyřízla srdce.

Někdy ještě cítila i to.

„Šest grošů,“ řekla pekařova žena a masité ruce si založila na plné, pihovaté hrudi.

„Šest?“ zopakovala Isabelle překvapeně. „Ale píše se tu tři.“ Ukázala na tabulku na pultu pekařského stánku s křídovým nápisem.

Žena si plivla do dlaně, číslici 3 smazala a místo ní napsala 6. „Pro vás šest,“ prohlásila bezostyšně.

„Ale to je dvojnásobná cena. To je nespravedlnost!“ ohradila se Isabelle.

„Stejně jako chovat se k nevlastní sestře jako k otrokyni,“ odpověděla žena. „Nepopírej to. Byly jste kruté k bezbranné dívce. Ale dostaly jste zasloužený trest, že ano? Z Elly je teď královna a je krásnější než kdy předtím. A ty? Ty nejsi nic jiného než její ošklivá nevlastní sestra.“

Isabelle sklonila hlavu a rozpálily se jí tváře. Sotva s Tavi na trh dorazily a posměch už začínal.

Isabelle se zhluboka nadechla a myslela na sestřin pokyn: *chovej se slušně*. Odpočítala mince z kapsy a podala je pekařově ženě. Ta jí dala menší pecen, který byl navíc dole připálený, a k tomu jí věnovala jízlivý úšklebek.

„Dobře jí tak,“ ozvalo se od nějaké ženy ve frontě.

„Připálený chleba je pro ni ještě moc dobrý,“ přisadila si další.

Ženy postávaly kolem, kývaly hlavami, ukazovaly si a šuškalý, rochnily se ve své spravedlnosti jako husy v pekáči, i když včera jedna z nich praštila svou malou dcerku kvůli rozlitému mléku tak, až měla doteď šrám, a druhá se za hospodou líbala s manželem své sestry.

Na popravě nikdo nejásá tak hlasitě jako hrdlořez, který spravedlnosti unikl.

„Doufám, že se tím udávíš,“ řekla pekařova žena Isabelle, když si pecen neohrabaně strkala do košíku.

Isabelle cítila, jak v ní plane hněv. Do hrdla se jí drala hrubá slova, ale spolykala je.

„Doufám, že tvoje ošklivá sestra se udáví taky.“

Při zmínce o sestře – Tavi, která od té doby, kdy Ella odjela, vyhubla na kost, která se skoro neusmála a sotva jedla – Isabellina vznětlivost vybuchla.

Uprostřed pekařského stánku nabídce vládla pečlivě poskládaná pyramida z lesklých hnědých loupáčků. Isabelle se napřáhla a urazila ji vršek. Tucet loupáčků se skutálel z pultu a spadl na blátivou ulici.

„Zadavte se *tímhle*,“ řekla rozdurděné prodavačce a jejím kdákajícím zákaznicím.

Výraz ženiny tváře, její rozhořčený výkřik a zděšení – to všechno bylo příjemné, na okamžik. *Vyhrála jsem*, pomyslela si Isabelle. Jenomže když se belhala od stánku pryč, s nepříjemným, zdrceným pocitem si uvědomila, že nevyhrála. Vyhrál její vztek. Už zase.

Ella by to neudělala, pomyslela si. *Ella by je všechny odzbrojila svým sladkým úsměvem a jemnými slovy.*

Ella se nikdy nevztekala. Ani když pro ně musela vařit a uklízet. Ani když musela jíst sama v kuchyni. Dokonce ani když ji mamá nenechala jet na bál.

Ella měla studenou komoru na půdě a tvrdou postel. Isabelle a Tavi měly ve svých pokojích krby a péřové matrace. Ella měla jen jedny prodřené šaty, zatímco Isabelle a Tavi měly tucty krásných rób. A přesto to den za dnem byla Ella, kdo si zpíval, byla to Ella, kdo se usmíval. Ne Isabelle. Ne Tavi.

„Proč?“ ptala se Isabelle sama sebe a zoufale prahla po odpovědi, protože si byla jistá, že kdyby ji dostala, taky by se naučila být dobrá a hodná. Ale žádná odpověď nepřicházela, jenom hluboká a šířavá bolest na levé straně hrudi.

Kdyby se Isabelle zeptala stařen ze Saint-Michel, sedících u fontány na návsi, mohly jí říct, čím to bylo. Protože stařeny mají přísloví: *Vlk není nikdy nebezpečnější, než když je v kleci.*

Na okraji Saint-Michel je Divoký les. Vlci, kteří v něm žijí, vyražejí v noci ven. Plíží se po polích a statcích, hladoví po slepicích a křehkých jehňatech. Existuje ovšem ještě jeden druh vlka, mnohem zrádnější. Ten, o kterém mluví stařeny.

„Uteč, když ho uvidíš,“ říkají svým vnučkám. „Má stříbrný jazyk, ale ostré zuby. Když tě chytí, sežere tě zaživa.“

Většina dívek z vesnice dělá, co se jim řekne, ale čas od času se najde nějaká, která neposlechne. Neucouvne, podívá se vlkovi do očí a zamiluje se do něj.

Vesničané ji vidí, jak v noci běhá do lesa. Druhý den ráno ji potkávají s listím ve vlasech a krví na rtech. *Tohle se nepatří,* říkají. *Dívka nemůže milovat vlka.*

A tak zasáhnou. Vyráží na vlka s puškami a meči. Vystopují ho v Divokém lese. Jenomže dívka je tam s ním a vidí je přicházet.

Vesničané zvednou pušky a zamíří na něj. Dívka otevře pusku a chce křičet, a jakmile to udělá, vlk skočí dovnitř. Dívka ho rychle spolkně vcelku, zuby, drápy i srst. Schoulí se jí pod srdcem.

Vesničané spustí pušky a vrátí se domů. Dívka si s úlevou oddechne. Věř, že takhle to bude fungovat. Myslí si, že jí budou stačit vzpomínky na zlaté vlčí oči. Myslí si, že vlk bude spokojený, když bude mít teplé doupě.

Ale brzy si uvědomí, že udělala chybu, protože vlk je divoké zvíře a divoká zvířata nemohou žít v klecích. Chce se dostat ven, jenomže nitro dívky je temnota sama a on nedokáže najít cestu.

A tak jí vyje v krvi. Trhá jí kosti.

A když to nepomáhá, sežere jí srdce.

To vytrá a trhání dívku dohání k šílenství.

Pokouší se ho vyříznout a řeže se žiletkou do masa.

Pokouší se ho spálit a svíčkou si pálí kůži.

Pokouší se ho vyhladovět a odmítá jíst, až je z ní jenom kost a kůže.

Brzy oba skončí v hrobě.

V Isabelle žije vlk. Ze všech sil se ho snaží udržet pod kontrolou, ale jeho hlad roste. Zlomí jí páteř a spolkně srdce.

Uteč domů. Zabouchni dveře. Zamkni je. Nepomůže to.

Vlci v lese mají ostré zuby a dlouhé drápy, ale je to vlk ve tvém nitru, který tě roztrhá na kusy.